

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 20. april 2016

Sag 260/2015

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Arvid Andersen, beskikket)

T2

(advokat Andro Vrlic, beskikket)

T3

(advokat John Korsø Jensen, beskikket)

T4

(advokat Anders Németh, beskikket)

T5

(advokat Jakob Lund Poulsen, beskikket)

T6

(advokat John Korsø Jensen, beskikket)

T7

(advokat Peter Gerken, beskikket)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Vestre Landsrets 2. afdeling den 9. oktober 2015.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Oliver Talevski og Kurt Rasmussen.

Påstande

Anklagemyndigheden har gentaget sine påstande om, at anken er rettidig, subsidiært at anken tillades, jf. retsplejelovens § 910, stk. 2.

T1, T2, T3, T4, T5, T6 og T7 har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

De afhøringsrapporter, der er gengivet i landsrettens kendelse, er udarbejdet samme dag, som afhøringerne blev foretaget. Afhøringerne af A og B blev foretaget den 16. juli 2015, og afhøringen af C blev foretaget den 20. juli 2015.

Efter landsretten har afsagt kendelse, er der den 13. november 2015 foretaget en supplerende afhøring af A. Afhøringen blev foretaget telefonisk, og det fremgår af politirapporten udarbejdet samme dag, at hun har forklaret bl.a.:

”Hun blev direkte adspurgt hvad hun gjorde med de breve hun havde modtaget fra B og først bragt til kopirummet og derefter til postrummet. Hertil oplyste hun, at hun først lagde de rekommanderede breve på bordet ved siden af postbuddet til hans videre sagsbehandling. Derefter fortsatte hun 2-3 skridt hen til bordet, hvor 3 gule postkasser med post logo stod med den dagligt udgående post. Som tidligere nævnt var 2 af postkasserne tomme. Den 3. var delvist fyldt op med breve.

Henne ved bordet flyttede hun først den orange B-brevsfrankerings seddel fra postvæsenet, der var påstemplet med datoen 15. juli 2015 og som lå ovenpå de løst liggende B-breve, der allerede lå i kassen. Hun lagde derefter de breve hun havde i sin hånd ned i kassen. Disse breve var med 100 % sikkerhed de breve som B havde bedt hende om at sende som A-post samme dag. A-brevene var samlet sammen i en bunke med en blå A-brevsfrankerings seddel fra postvæsenet dateret den 15. juli 2015 yderst og med en elastik omkring. Som nævnt lagde hun denne bunke med A-breve i førnævnte kasse og placerede A-brevsbunken under de øvrige løse B-breve. Hun lagde derefter igen den tidligere nævnte orange B-brevsfrankerings seddel tilbage på sin gamle plads ovenpå brevene i kassen. Hertil oplyste hun, at postvæsenet havde bedt om, at A-post fremstod og lå særskilt, når det kom frem til postterminalen til frankering, da taksten var anderledes for A-breve end den generelle takst som SAK og SØIK betalte for, nemlig B-brevstakst.

Som tidligere nævnt sagde hun herefter til postbuddet, at han skulle huske den sidste kasse med udgående post. Hun huskede klart, at mens hun sagde dette til postbuddet pegede hun hen mod kassen på bordet. Det var hendes helt klare indtryk at postbuddet havde forstået hendes besked til ham også sammenholdt med, at det jo heller ikke kunne være særlig overraskende for postbuddet, da det var en del hans arbejde, som han havde lang erfaring i, at medbringe al SAK og SØIK's daglige udgående post til udsendelse.

Da hun havde givet postbuddet denne besked tog hun de kvitteringer for afsendelse af SØIK's rekommanderede breve, som postbuddet netop var blevet færdig med at kvittere på. Postbuddet manglede herefter ikke andet end at tage den sidste kasse på bordet og

bringe denne til rullevoanen ude på gangen. Hun forlod derefter postrummet for at bringe disse kvitteringer for den rekommanderede post til B, da det var en hastesag. Hun overlod herefter den videre sagsbehandling med SAK og SØIK's udgående post til postbuddet.”

Højesterets begrundelse og resultat

Efter retsplejelovens § 907, stk. 1, 1. pkt., skal en meddelelse om, at anklagemyndigheden vil anke til skade for tiltalte, være landsretten i hænde inden udløbet af ankefristen. Det er således en betingelse for ankens rettidighed, at landsretten inden ankefristens udløb har modtaget ankemeddelelsen.

Ankemeddelelsen i denne sag blev inden udløbet af ankefristen sendt til landsretten pr. mail. Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret, at ankemeddelelsen er indleveret rettidigt til landsretten, jf. retsplejelovens § 907, stk. 1, 1. pkt., sammenholdt med § 148 b, stk. 3 (tidligere § 148 b).

Spørgsmålet er herefter, om der er yderligere betingelser for ankens rettidighed.

Efter retsplejelovens § 907, stk. 1, 2. pkt., sendes genpart af ankemeddelelsen så vidt muligt samtidig til tiltalte med almindeligt og anbefalet brev og med almindeligt brev til byretten og tiltaltes forsvarer.

Som anført af landsretten sigter ”så vidt muligt” efter forarbejderne til de problemer, der kan knytte sig til, at tiltalte ikke har en folkeregisteradresse og ikke har oplyst en anden adresse. Der har i denne sag ikke været sådanne problemer.

Det følger ikke udtrykkeligt af ordlyden af § 907, stk. 1, 2. pkt., om det er en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen inden ankefristens udløb er sendt til tiltalte, byretten og forsvareren på den måde, som er angivet i bestemmelsen. Det fremgår imidlertid af forarbejderne til bestemmelsen, at ”Desuden skal genpart af ankemeddelelsen så vidt muligt samtidig, dog senest på ankefristens sidste dag, sendes til tiltalte ved almindeligt og anbefalet brev og ved almindeligt brev til den pågældende byret og tiltaltes forsvarer... Det er en betingelse for ankens rettidighed, at disse breve så vidt muligt afsendes, men ikke, at til-

talte modtager meddelelsen, herunder eventuelt afhenter det anbefalede brev.” (Folketings-
tidende 2007-08, tillæg A, L 78, s. 2958).

Højesteret finder herefter, at det tillige er en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen inden ankefristens udløb er sendt til tiltalte med såvel anbefalet som almindeligt brev, jf. herved forudsætningsvis også Højesterets dom af 11. april 2013 (UfR 2013.2035). Det er derimod ikke et krav, at ankemeddelelsen er kommet frem til tiltalte. Som forarbejderne er formuleret, gør det ikke anken rettidig, at anklagemyndigheden – efter ankefristens udløb – bringer ankemeddelelsen ud til tiltalte. Dette gælder endda, selv om den pågældende derved modtager ankemeddelelsen før det tidspunkt, hvor meddelelsen ellers ville være kommet frem, hvis den var blevet afsendt med almindeligt brev inden ankefristens udløb.

Det er efter forarbejderne ikke klart, om det er en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen inden ankefristens udløb også er sendt til byretten og forsvareren. Det er efter den sammenhæng, som ordene ”disse breve” i de foran citerede forarbejder indgår i, nærliggende at forstå ordene således, at de alene sigter til de breve (det anbefalede og det almindelige), som skal sendes til tiltalte. For denne forståelse taler også, at formålet med den nye ordning er at gøre det lettere for anklagemyndigheden at anke sagen, idet ankemeddelelsen ikke som efter den tidligere ordning skal forkyndes for tiltalte. Det har derfor formodningen imod sig, at der ved den nugældende ordning skulle være indført nye krav om underretning af byret og forsvarer som betingelse for ankens rettidighed. Det fremgår da også af forarbejderne, at fremsendelse af genpart af ankemeddelelsen ved almindeligt brev til byretten og tiltaltes forsvarer har til formål at sikre, at også byretten og forsvareren ved tiltaltes henvendelse efter udløb af ankefristen kan oplyse, om anklagemyndigheden har anket til skade for tiltalte.

Højesteret finder herefter, at det ikke er en betingelse for ankens rettidighed, at genpart af ankemeddelelsen inden ankefristens udløb også er sendt til byretten og forsvareren.

Med disse bemærkninger og i øvrigt af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret, at ankefristen ikke er overholdt, idet ankemeddelelsen ikke blev sendt til de tiltalte med almindeligt brev inden ankefristens udløb.

Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret endvidere, at der ikke er grundlag for at tillade anken efter retsplejelovens § 910, stk. 2.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse, hvorefter anklagemyndighedens anke af sagen til landsretten er afvist, jf. retsplejelovens § 910, stk. 1.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.